

svarer hermed til sygeforsikringslovens § 24, stk. 1, idet dog retten til befordring fremtidig principielt vil omfatte alle de i § 9 nævnte institutioner, herunder rekonvalescenthjem, hvorpå der ydes vederlagsfri behandling. Stk. 2 vedrører befordring til og fra hælbredelsesanstalter uden for det almindelige kommunale sygehusvæsen, som særlig henføres under bestemmelsen, f. eks. visse statslige og private sygehuse. Reglen svarer til sygeforsikringslovens § 24, stk. 2, og de institutioner, der er tale om, er senest opført i socialministeriets cirkulære nr. 75 af 4. april 1963, som er suppleret med senere enkeltafgørelser. Herudover er der i stk. 3 hjemmel til at udvide befordringsretten til også at gælde for de persongrupper, der efter indenrigsministerens bestemmelse i medfør af § 7 a, stk. 3 og 4, kan tillægges ret til vederlagsfri sygehusbehandling, ligesom det vil være muligt at fastsætte regler om omfanget af retten til befordring eller befordringsgodtgørelse til behandlinger og undersøgelser, hvorom der med hjemmel i § 7 a, stk. 6 eller 7, bestemmes, at de skal ydes vederlagsfrit af enhver kommune eller, at der kan opkræves betaling herfor, f. eks. hos en offentlig institution. Endelig fastlægges i stk. 4 rækkevidden af retten til hjemtransport efter udskrivning fra et midlertidigt opholdssteds sygehus, hvilket svarer til bestemmelsen i sygeforsikringslovens § 21, stk. 5, og til sygeforsikringslovens § 18, stk. 2, 2. punktum. Befordring fra det midlertidige opholdssteds sygehus til fortsat indlæggelse på bopælskommunens eller eventuelt en fremmed kommunes sygehusvæsen omfattes derimod af de almindelige regler i stk. 1-3.

Til ny § 7 c.

Bestemmelsen fastsætter vilkårene for ydelse af befordringsgodtgørelse og svarer til reglen i sygeforsikringslovens § 18, stk. 1.

Til ny § 7 d.

Bestemmelsen i stk. 1 fastslår på linje med princippet i sygeforsikringslovens § 21, stk. 1, og sygeforsikringslovens § 18, stk. 2, om befordring til læger og speciallæger, at befordring eller befordringsgodtgørelse skal ydes af den (amts)kommune, hvor den befordringsberettigede opholder sig, da befordringen til og fra sygehusbehandling rekvireres. I de tilfælde, hvor en patient, der er indlagt på et midlertidigt opholdssteds sygehus, må befordres til videre indlæggelse på et sygehus i bopælskommunen, foreslås det dog, at bopælskommunen i overensstemmelse med hidtidig praksis afholder denne udgift.

Reglen i stk. 2 svarer til princippet i sygeforsikringslovens § 23, stk. 1, 3. punktum, hvorefter udbetaling

af kontantydelse efter sygeforsikringsloven kan henlægges til de sociale udvalg (i primærkommunerne). Under lovforslagets udarbejdelse har det været overvejet at udforme lovteksten således, at udbetaling af befordringsgodtgørelse altid skal ske gennem de sociale udvalg. Imidlertid har Amtsrådsforeningen i Danmark og Kommunernes landsforening udtrykt ønske om, at sygehuskommunerne bør forestå udbetalingen, og på denne baggrund har indenrigsministeriet ikke ønsket at foreslå en obligatorisk regel. I stedet foreslår man en regel som stk. 2, der gør det muligt i hver amtskommune at tilvejebringe den for borgerne og kommunerne mest hensigtsmæssige ordning.

Til ny § 7 e.

I bestemmelsen fastsættes regler for anke, som er opbygget efter samme princip som ankebestemmelserne i sygeforsikringslovens § 24, idet det må anses for hensigtsmæssigt, at afgørelser om ret til vederlagsfri behandling, befordring eller befordringsgodtgørelse behandles af de samme myndigheder, som behandler klager over adgangen til sygeforsikrings ydelser. De foreslåede bestemmelser, der vedrører alle kommunale sygehuse m. v., fastlægger kun klageproceduren i sager af denne art. Klager over kommunernes sygehusbetjening, sygehusforvaltning eller over medicinalpersonale vil som hidtil blive behandlet efter reglerne om tilsyn med kommunalforvaltningen og sundhedsstyrelsens tilsyn med sundheds- og sygeplejen. Klager over ret til behandling på statens sygehuse vil ligeledes som hidtil blive behandlet af vedkommende minister.

Til § 1, nr. 2, 4, 5 og 7.

De foreslåede ændringer af § 9 og § 10 er i det væsentlige affødt af sygeforsikringslovens ikrafttræden 1. april 1973 og drejer sig om rekonvalescenthjem, kuranstalter og fysiurgiske klinikker.

Rekonvalescenthjem.

Rekonvalescentophold kan ligesom en række ydelser, primærkommunernes sociale udvalg kan tilbyde borgerne, f. eks. husmoderafløsning, hjemmehjælp m. v., betragtes under synsvinklen hjælpeforanstaltninger, der kan tilbydes efter endt sygdomsbehandling, hvad enten den har fundet sted på sygehus eller ved praktiserende læge. Fælles for disse hjælpeforanstaltninger er, at direkte behandlingsvirksomhed ikke længere er indiceret, men at hjælpen tilbydes for at den udskrevne patient blot ved aflastning vil kunne restituere sig.

Om rekonvalescenthjem indeholder den gældende